

Ako dva roky obmedzení odkryli podstatu mechanizmu sekulárnej moci

Branislav Michalka

25. novembra 2021 ✝ Spoločnosť

Zdroj: wikimedia commons

Francúzsky spisovateľ Céline (Louis Ferdinand Destouches) zhrnul sekulárny pohľad na moc do lapidárneho konštatovania: „*Svet pozná a uznáva len dve veci – vyhranú vojnu, alebo prehranú vojnu.*“

Toto, na prvý pohľad povrchné zistenie, sa blíži pravde viac ako by sa mohlo zdať. Céline, ako odpadnutý katolík a pesimistický nihilista, zredukoval vo svojom výroku vplyv Boha na svetskú moc do nulových hodnôt a ponechal na kosť ohlodanú sekulárnu prirodzenosť, ktorá rozumie vesmíru len po hranicu fyzikálnych javov.

V tomto sekularizovanom svete neexistuje víťazstvo umučených svätých, ktorých čaká odmena v Nebi. Existuje len prehra porazených. Smrť je prehrou, poníženie je prehrou, nemôcť aktuálne vládnuť vo svete, je prehrou. Tak uvažuje svet a Céline má pravdu. Víťazstvo svätých, ponížených, umučených, v Nebeskom kráľovstve, je pre agnostika a ateistu neviditeľné a neuveriteľné. Je im na smiech a ako píše sv. Pavol, celé toto umučené kresťanstvo majú len za bláznovstvo.

Avšak nesmieme podozrievať neveriacich z hlúposti. Célinova veta sedí a pozorujúc svet okolo seba, ľudia jeho typu sa neklamú, keď sa utvrdzujú v tomto prirodzenom konštatovaní. Na to, aby pochopili, že Boh má iný cólštok na premeriavanie víťazov, by museli uveriť. Kým sa tak nestane, považujú za jediné kritérium, ktoré určuje ich správanie, práve Célinovu maximu.

Aký to však má súvis s momentálnym odkrytím zastretej povahy sekulárnej moci? Veľmi jednoduchý. Títo dnešní agnostici a ateisti, dnešní vládcovia, sú potomkovia kresťanov alebo bývalých kresťanov. Žijú v rozvalinách kresťanskej civilizácie a pokrytecky používajú, na krytie svojich mocenských cieľov, kresťanské morálne pojmy – petrifikované, či zavárané v právnických a politologických pohároch, skysnuté a uložené v pivničnom suteréne vládnutia na policiach, ako fasáda, za ktorou sa skrýva len jedno – holé betónové steny moci. Holá, surová presvedčovacia sila víťazstva, ktoré berie všetko.

Pred dvoma rokmi sa ešte stále zdalo, že táto surová moc leží viac-menej spútaná, ako rozprávkový Drakomor alebo Koščej Nesmrteľný, na dne kanála, neschopná utrhnúť sa z reťaze a vyhrabať sa úplne spod nánosu dvojtisícročnej tradície. Bola dokonca práve týmito agnostickými liberálmi hlasne odsudzovaná. Potom však prišla vojna, pretože nemýľme sa – toto je vojna. Nie vojna proti koronavírusu, ale vojna proti zvyškom kresťanstva v spoločnosti. A tento nový stav priniesol javy, v ktorých sa začala nepokryte ukazovať tá podstata sekulárnej moci, ktorú zhrnul Céline. Sekulárna moc si s vedomím svojej podstaty stanovila jasný cieľ: buď vás donútim a porazím, alebo porazíte vy mňa. *Tertium non datur*. Iné východisko pre svet neexistuje.

Svet si nemôže dovoliť čakať ako Boh, ktorý posúva rozriešenie života do nadzemského priestoru. Moc sveta musí zvíťaziť tu a teraz, inak svet prehral. Nemôže si dovoliť čakať dvetisíc rokov, nechať svojich stúpcov zomierať v mukách a prehrávať celé stáročia, pretože smrťou sa jeho hra o víťazstvo končí.

A keďže sila je jediným argumentom, ktorý má pre neho význam, prispôsobuje celé svoje konanie práve tomu, aký cíti odpor alebo podvolenie. Nie podľa toho, ako sa bude pozeráť na jeho konanie Boh a aké miesto mu prisúdi pri konečnom rozdávaní vencov pre víťazov. Nuž, a keď ako argument a motív určitého rozhodnutia subjektu zostane viditeľne len jeho aktuálna sila vyhrať alebo prehrať vojnu, sila vynútiť si rozkazy alebo slabosť ústupu, vtedy sekulárna moc odhodí všetky masky a ukáže svoju pravú tvár. Jej rozhodnutia sú podriadené jedinému cieľu – vyhrať tu na tomto svete, za akúkoľvek cenu.

Zavádzanie protipandemických opatrení a sanitárna diktatúra, sa ukázali byť tým bodom zlomu, ktorý niečí prst označil na mape súčasných dejín ako miesto, ktoré má rozhodnúť o výsledku bitky. Tak ako Erich von Falkenhayn pri Verdune. Maršal Pétain ukázal prstom na to isté miesto, z druhej strany zákopu a povedal: „*Tu neprejdú.*“ A moc, vyzlečená z róby a pozlátka, sa potom ukázala v plnej nahote.

Dnes môžeme z výrokov politikov pozorovať, že sú ochotní vyhrať za každú cenu. Výhra sa môže trochu oneskoriť, ale priznať si porážku, alebo dokonca uznať nesprávnosť svojich východísk je pre nich nemožné. Za nimi je už len priepasť, do ktorej by nevyhnutne zahučali. Nedajme sa pomýliť tým, že váhajú s donucovacími opatreniami. Oni len ešte nemajú na ne potrebnú silu, iné ohľady ich nebrzdia. Tomu zodpovedajú aj výroky, ktoré vyslovujú politici nesúhlasiaci s momentálnym vyhlásením povinného očkovania. Podľa nich to momentálne nie je možné, *pretože by to spôsobilo sociálne a politické nepokoje*.

Tu sa ukazuje podstata sekulárnej moci: *ešte to nemôžeme rozkázať, lebo sme príliš slabí. Chceli by sme to zaviesť, a nevyhnutne sa o to budeme musieť v budúcnosti pokúsiť, lebo už sa nemôžeme zastaviť na ceste k víťazstvu. Svet totiž pozná len dve veci – vyhratú a prehratú vojnu.*

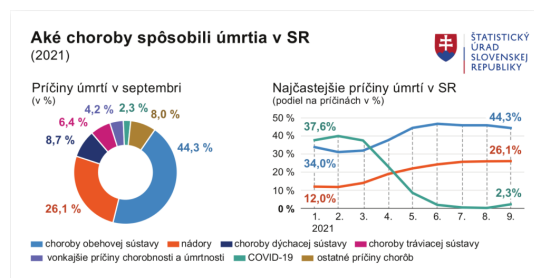
Pokiaľ vojnu prehrávajú, bude to ich koniec. Už vystrieľali príliš mnoho munície a predovšetkým boli donútení odkryť sekulárnu podstatu a povahu svojej moci. Napriek tomuto zisteniu ľudí, že „kráľ je nahý“, nemienia prestať. Tým len potvrdili, že pre nich stále platí dejinné presvedčenie všetkých bojovníkov o sekulárnu moc: dejiny píše víťaz. Keď vyhrajú, tak už určia ako to bolo. Zaprú aj to, že boli nejaké lockdowny, prípadne ich premenujú ako v Orwellovom románe, napríklad na „mesiac slobody“. Hlavne treba vyhrať. Dejiny, ktoré píše Boh v Nebi ich nezaujímajú a neveria v ne. Ak by prehrali, tak im hrozí, že tie sily, ktoré sa tým dostanú k moci, prepíšu nielen dejiny covidu, ale začnú prepisovať dejiny na storočie dozadu. Celá ich interpretácia

sveta, vybudovaná na viacerých víťazstvách, by sa mohla zrútiť. Prehru si nemôžu dovoliť.

To, že sa ide na doraz a odhadzujú sa z mocenského balóna zbytočné záťaže, je možné pozorovať denne. Veci, ktoré sa zdali byť nemožné, sa odrazu ľuďom odohrávajú priamo pred očami. Austrálska vláda nariadila povinné očkovanie kňazov, inde sú ľudia držaní v domoch a kontrolovaní políciou aj armádou, všade vo vzduchu poletujú pokuty, sankcie, väznenie. Chrámy zívajú prázdnotou a slovenská vláda sa doslova smeje kresťanom do tváre.

Zopakujme si, že denne umierajú vo svete násilnou smrťou tisíce nenarodených detí, ktoré politici vôbec nemienia zachraňovať. Preto, keď nariaďujú povinné očkovanie, tak nemajú na mysli nejakú ochranu životov, ktoré sú denne a za aktívnej účasti zákonodarných orgánov a vlád utrácané v tisícoch zavraždených nenarodených detí (ktorých záchranou by sa mohli zaoberať rovnako aktívne, keby chceli), ale poslušnosť ľudí. O vraždených deťoch sa mlčí, či dokonca ten, kto o nich hovorí je vystavený na mediálny pranier. Zato sme dennodenne zahlcovaní nekončiacou kampanou o pandemickej „katastrofe“ priam apokalyptických rozmerov, ktorá podľa oficiálnych štatistík spôsobila na Slovensku v septembri 2,3 % zo všetkých úmrtí! Zvyšných 97,7 % úmrtí je, zdá sa, nezaujímavých a nikoho nevzrušuje. Predstavme si, žeby každodenne referovali médiá o všetkých denných úmrtiach. Koľko času by zostalo televíziám na odvysielanie aspoň jedného Večerníčka?

Povšimnime si zároveň zvláštnosť z oficiálneho grafu: akonáhle vo februári začali klesať úmrtia evidované ako zapríčinené covidom, okamžite, ako synchronizované akvabely, v tej istej chvíli, začali stúpať úmrtia na choroby obehovej sústavy a nádory. Ako sa dá vysvetliť táto zvláštna synchronizácia?

Zdroj: Štatistický úrad SR (slovak.statistics.sk)

Je teda zrejmé, že primárne o životy nejde. Ide o moc.

O tú však predsa išlo vždy aj kresťanským panovníkom, či nie? A mali vždy pri výkone tejto moci zrak upriamený na Božiu vôľu? Otázka je správna a odpoveď znie: zaiste nie. Skôr by sa dalo povedať, že takýto kresťanský panovník bol natoľko výnimočný, že ho hneď vyhlásili za svätého. Avšak je tu jeden podstatný rozdiel, či svätec alebo lump – kresťanský vládca vedel, že jeho moc a jeho víťazstvo nepochádza z tohto sveta. Preto projektoval svoje víťazstvo za hranice svojho života a sveta.

Boli skrátka veci, ktoré by si nedovolil, pretože odporovali Božím zákonom. Preto vojny v stredoveku medzi kresťanskými kniežatami nikdy neboli totálne, vyhladzovacie. Uvažovanie typu: musím nepriateľa totálne poraziť a zničiť, inak som prehral, nepoznali. Ten pustil pár kilometrov územia tomu, ten zase onomu, na zimu zbalili vojenské kufre, odišli sa modliť a bolo po vojne. Keď zostarli, modlitby zintenzívnili, alebo sa rovno odporúčali do kláštora. Prehratá vojna nebola takou tragédiou, aby si kvôli tomu pokazili večný život.

Tomu všetkému zodpovedala aj slabá administratíva, partikularizmus, lokálne práva, skrátka všetko to, čo osvietenci nenávideli ako tzv. feudálnu anarchiu a pri prvej revolučnej príležitosti to nahradili efektívnym revolučným centralizmom. Čoskoro nato začala sekulárna moc odkrývať svoju pravú tvár. Masakre 20. storočia, totálna vojna, ktorá pozná len totálne víťazstvo alebo totálnu porážku, to všetko postupne odkrývalo povahu tejto moci.

Ale pozor, aby sme sa nepomýlili a z odsudzovania totalitných ašpirácií sekulárnej moci nespravili gýčovú liberálnu ódu na ľudskú slobodu. Je tu reč o zvrátenej túžbe po totálnom víťazstve tu na zemi. Popierať totalitu Božej moci by naopak bolo smiešne a scestné. Tá tu je a deklaruje svoje oprávnené nároky. Vo viere aj v morálke.

Problém nie je Boží nárok na totalitu moci, ktorú Boh má samozrejme aj bez nášho odobrenia, ale je ním práve svetský nárok na túto totalitu. Zo zvrátenosti tohto nároku vyplývajú všetky následné zvrátenosti moci.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ako-dva-roky-obmedzeni-odkryli-podstatu-mechanizmu-sekularnej-moci/>